

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Taus Tilbedelse

Citation: Baggesen, Jens: "Taus Tilbedelse", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid57641/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Minonas Kræverelse.

Fra den sørgende Stund, da Minona forlod dine
Bredde,
Tonende Hyl! din Lunds jublende Sangerfæ tav;
Saa forstummede Paphos tilforn ved Cyprias Uffed,
Saa forstummed et Løv, Zephyr beaander ei meer.
Memnons Billede lig, naar Helios daled i Vesten,
Tier i Skyggerne her, savne Minona, din Skiald.
Selv paa den glædste fest, din Byrdsdag, deer paa hans
Læbe
Glædens udbrydende Raab, avall i et klagende Suk.
Uf! vi savne Minona, Minona forlod os! — Minona!
Effo gientager omsonst hist paa den hylende Bred,
Her i den suffende Skov, og af! i mit blødende Hierte.
Kom o tilbage! Kom glad hid til dit Paphos igjen!
Da skal dit Hyl paa ny begynde de jublende Chore;
Da skal fremnyne dit Navn Bussenes kispelende Løv;
Da skal den memnoniske Støtte, din Skiald, oplives og tone
Dagens Gudinde, vor Lyst, Edelstans Elskede, dig.

Taus Tilbedelse.

Den høieste Begeistring's Himmel-Elv
Henrinder uden Sprudlen i sig selv,
Og den Religion, Naturen selv os lærte,
Hvis Andagt gløder dybt i Kiernen af vort Hierte,

J Røg og Gnistet ei med Knittren bryder ud;
Dens hellige, dens rene, lyse Lue
Udsæver ikke pralende til Skue,
Men brænder, nært af Dyb, allene seet af Gud.
Den Kolde Hjertets Væld i Talens Bække leder;
Og den tilbeder ei, som overlydt tilbeder.

O Fanny! som i Duggens Draaber sig
Afspeilet Solen seer, naar Skyerne den vige,
Saa tusindfold gienstraaleet seer du dig
I tusind Blikke, som din Glædes imøde hige;
Hvert Øie, du din Lynde speiler i,
Det Bælte, Cypris stærkste dig, fortryller
Med stærkere, med søgere Magie,
Som mindre eller meer det Støvet's Taage hyller.

Men, Fanny! mellem Millioner sit
Uf Phoebus ingen et saa dannet Øie
Som jeg for hele Himlen i dit Blik;
I intet speiler du dit Værd saa reent, du Høie!
Hvert Syn din Skønhed seer en Guddoms Skimmer lig;
Mit eene seer dig selv, og stuer Gud i dig.

Ei blot den Fod, hvorunder Floras Spæde
Med Smilen segne mellem Engens Straa;
Ei blot den Haand, af hvilet man med Glæde
Sig lod til Ridder blandt de Døde slaae;
Ei blot de Koffer, i hvis brune Ringe
Sig Frihed selv med Vellyst binde lod;
Ei blot den Vægt, som Gratier omsvinge,
Som Amathusias er krum imod;
Ei blot, hvad selv den blinde Hob fortryller,
Din indre Guddoms ydere Gestalt,
Det skønne Støvet's Slør, din Aand omhyller,
Med al sin Troldom i mit Øie faldt.

Men denne Siæl, som i dit Øie mæler
 Med hellig Glæde, hvad Mængden ikke seer,
 Som Viisdoms Sprog paa dine Læber taler,
 Og i hver Mine Hjertens Udelt teer,
 Som nynner Salighedens Melodier
 I hver din vellystmilde, søde Sang,
 Naar Kunsten lytter og Naturen tier
 I Himmellyden af din Harpes Klang;
 Den ædle, store, høie Siæl, som hæver
 Dig over din Gestalt saa høit, som den
 Sig over andre høiner, naar du svæver
 I Gratiernes Dands blandt Musen hen;
 Det milde, bløde Hjerte, som fornemmer
 Meer smertelig end egen andres Nød,
 Og som i Viraksdampen aldrig glemmer,
 At Evns Blod i alles Arer løb;
 Den lysere Forstand, det Vid, den Evne,
 Som skælnes Ting og Tankers sande Værd,
 Og det jeg veed ei hvad, som intet Ord kan nævne,
 Som idealklirunder al din Færd;
 Den i dit hele Jægs fuldkommentheder
 fuldendte, mageløse Harmonie,
 Der samler i sig selv de Træf, Naturen spreder,
 Til Enheds livelige Melodie —
 Det alt som Salighedens hele fyde
 I min Beundrings Øie spejle sig;
 Og see dig, som du er, og ikke hylde
 Din Guddom — ganske see dit hele Dig,
 Og ei mit hele Liv til Doffer dig berede,
 Og ei med Sands og Mand dig evig at tilbede,
 Umueligste af al Umuelighed for mig!

Men, min tilbedende Begejstrings Elv
 Henvinder evig skullet i sig selv,